

[Justitsministeren]

Fru Dorte Bennedsen nævnte de 12 måneder, altså igen spørgsmålet om sagsbehandlingslængden, og som vi også havde meningsudvekslinger om sidst, er jeg ganske enig i synspunktet om, at det gælder om at få reduceret sagsbehandlingstiden mest muligt under hensyntagen til de fornødne retsgarantier, men det kan heller ikke være sådan, at hvis man på grund af de mange muligheder for at søge genoptagelse ved klage og anke selv kan bringe den samlede behandlingstid ud over de 12 måneder, opnår man derved automatisk en opholdstilladelse. Det er altså en balance, som vi kommer til at diskutere, når hele loven skal til drøftelse: at der på den ene side er klar enighed om en hurtigere sagsbehandling, men at Folketingets flertal så til gengæld må være indstillet på, at det nødvendigvis vil betyde, at der er nogle genoptagelses- og ankeadgange, som må afskæres eller begrænses, og det synes jeg vi skal bruge en del kræfter på i det kommende par måneder.

Så skal jeg blot sige til hr. Kofod-Svendsen, der i sit indlæg nævnte, at andre asylansøgere, som han havde mødt, var utilfredse og kritiske over for den lov, der nu tegner sig til vedtagelse i Folketinget: Det kan jeg også godt forstå, for i virkeligheden er man i den situation, at der kan være asylansøgere, der har tilbragt nøjagtig lige så lang tid her i landet som de statsløse palæstinensere, som har påklaget deres sager efter de regler, der nu engang er, men som altså ikke får den samme særbehandling som de statsløse palæstinensere. Der er ikke noget at sige til, hvis de ikke føler, at der er den lighed for loven, som der bør være, men de har heller ikke haft ugemagasiner, dagspresse, tv-stationer og et politisk flertal i ryggen til at advokere for deres sag. Derfor håber jeg også, at hele behandlingen af denne lov og hele den diskussion, vi har haft om de statsløse palæstinensere, vil kunne mane til besindighed og eftertanke og først og fremmest til, at vi samler os om den lovændring, som efter min opfattelse er påkrævet.

Det er rigtigt, som hr. Arne Melchior var inde på, at den har været et stykke tid undervejs. Nu skal vi imidlertid ikke overse, at vi har haft et folketingsvalg, og at der har været en regeringsomdannelse imellem det tidspunkt, hvor jeg først lagde op til lovændringer, og nu.

Jeg fortryder i virkeligheden ikke, at regeringen valgte den fremgangsmåde, at vi fremlagde et omfattende, grundigt bearbejdet debatoplæg, som vi havde mulighed for at diskutere under en redegørelsesdebat her i Folketinget, inden lovforslaget fremsættes.

Jeg mener, det har givet en sagligere og grundigere debat og har været med til at afmystificere en række af de tusinder af forkerte oplysninger om tal og tilsvarende, som svirrer i debatten om vores udlændingepolitik. Og det kan forhåbentlig også føre til, at et lovforslag, som vi gerne skulle have vedtaget nu inden sommerferien, hviler på ikke alene et oplyst Folketing, men også et bredt flertal her i salen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

De parlamentariske muligheder er udtømt, sagde justitsministeren. Men det er de jo ikke.

Der ligger en klar mulighed for og adgang til at lave en folkeafstemning. Det er ikke prøvet endnu. Altså er mulighederne ikke udtømt.

Dette lovforslag får jo ikke kun virkning for en lille gruppe af palæstinensere. Vil fru Elisabeth Arnold her tage ansvaret for de fremtidige uroligheder, der givet vil blive i flygtningecentrene? Vil fru Elisabeth Arnold tage ansvaret for de kommende kirkebesættelser og lign., der helt givet vil komme?

Dette forslag skaber jo præcedens, og gør man sig overhovedet klart, hvad konsekvenserne er? Vi kan selvfølgelig ikke stå her og sige nøjagtigt, hvor mange det vil dreje sig om. Men det skaber præcedens for andre smågrupper, som slår sig sammen, besætter kirker og lign. og dermed vil prøve på at presse det samme flertal til at lave en særlovgivning netop for dem. Er man overhovedet klar over, hvilke konsekvenser det vil medføre?

Er regeringen klar over det? Og kan regeringen som regering tage ansvaret for dette lovforslag og gennemførelsen af det? Hvor længe vil regeringen blive ved? Og på hvor alvorlige områder vil regeringen blive ved med at optræde som marionetter for et flertal i Folketinget? Er det det, man ønsker i regeringen, altså at blive siddende for enhver pris, uanset hvad der sker?

Jeg mener, at vi – ikke med det foreliggende lovforslag konkret, men konsekvenserne af det – er nået dertil, hvor regeringen må sige: Hertil og ikke længere!